

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Ludmily Sandnerové v právní věci žalobců: a) L. H., b) P. A., c) V. U., d) E. Š., e) Ing. V. Š., všichni zastoupeni JUDr. Ivem Palkoskou, advokátem, se sídlem Kleinerova 24, Kladno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti: **CTR Pražáčka a. s.**, IČ 28428277, se sídlem Sladkovského náměstí 525/1, Praha 3, zastoupen Mgr. Janou Proškovou, bytem Šimkova 18/657, Praha 9, adresa pro doručování CTR group a. s., Francouzská 454/74, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. MHMP 1976004/2015, sp. zn. S-MHMP 1407962/2014/STR,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Žalobci se u Městského soudu v Praze domáhali svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 ze dne 29. 5. 2014, č. j. OV/0500/14/Jan, sp. zn. UMCP3 011010/2014. Tímto rozhodnutím byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení povolena stavba označená jako „*Novostavba bytového domu »Na Krejčárku«, mezi ulicemi Za Žižkovskou vozovnou a Kunešova, Praha 3, stavební objekty souboru staveb SO.01 Stavební*

objekty – bytový dům na pozemku parc. č. 2183/12 v k. ú. Žižkov a SO.02 Komunikace a zpevněné plochy na pozemcích parc. č. 2183/12, 2182/18 a 2182/49 v k. ú. Žižkov“.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

V prvním žalobním bodu žalobci upozorňují, že v odvolacím řízení došlo k doplnění podkladů rozhodnutí. Žalovaný dne 22. 4. 2015 vydal usnesení sp. zn. S-MHMP 1407962/2014/SUP, č. j. MHMP 638959/2015/STR, kterým stanovil lhůtu pro vyjádření k doplněným podkladům. O odvolání proti tomuto usnesení Ministerstvo pro místní rozvoj dne 11. 8. 2015 pod č. j. MMR-24665/2015-83/1782 rozhodlo tak, že v části usnesení změnilo (doplnilo označení stavebníka) a ve zbytku usnesení žalovaného potvrdilo. Žalobci namítají, že ministerstvo mělo napadené usnesení zrušit a uložit žalovanému, aby s ohledem na rozsah doplnění podkladů a množství účastníků řízení zrušil stavební povolení a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně, aby se mohly vyjádřit i ostatní oprávněné osoby, které nepodaly odvolání, ale v důsledku změněných podkladů by odvolání podaly.

V rámci tohoto žalobního bodu žalobci dále poukazují na to, že v průběhu odvolacího řízení byly konkrétně do spisového materiálu doplněny jednotlivé výkresy označené jako REVIZE 01-02/03/2015 bez průvodní, příp. souhrnné technické zprávy, resp. revize těchto zpráv. Jednotlivé části (profese) stejné projektové dokumentace se tímto postupem dostaly do vzájemného rozporu, především pak složka upravená část architektonicko-stavební s původními složkami ostatních profesí, neboť půdorysy složky architektonicko-stavební jsou rozdílné od ostatních profesních půdorysů. Tím se stala posuzovaná projektová dokumentace zcela nepřehlednou, což je v rozporu s § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Navozený stav různých profesních půdorysů, především rozdílů mezi částí architektonicko-stavební a částí požárně bezpečnostního řešení stavby je ve svých důsledcích nebezpečný pro případné užívání povolené stavby, protože složka předmětné stavby (požárně bezpečnostní) deponovaná u Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy by nebyla v souladu s provedenou stavbou. Ve svém důsledku by to mohlo ohrozit žalobce, jejichž majetek by v případě požáru budoucího domu mohl být ohrožen, protože hasiči by neměli správné podklady pro hasební zásah.

Žalobce e) posledně uvedenou námitku uplatnil v rámci odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům. Ministerstvo pro místní rozvoj při vyřízení tohoto odvolání se touto námitkou nezabývalo, protože ji považovalo za věcnou námitku, která musí být vyřešena v rámci věcného rozhodnutí žalovaného. I když tato námitka byla uvedena v odvolání proti procesnímu usnesení žalovaného, obsah tohoto podání měl být posuzován podle jeho obsahu a žalovaný se touto námitkou měl zabývat. Žalobci vedle toho mají za to, že Ministerstvo pro místní rozvoj se touto námitkou mělo zabývat z procesních důvodů, protože rozsah vytýkaných rozporů měl vést toto ministerstvo k tomu, aby dalo pokyn žalovanému, aby přezkoumávané rozhodnutí o stavebním povolení zrušil a věc vrátil správnímu orgánu 1. stupně.

Ve druhém žalobním bodu žalobci uvádějí, že spolu s dalšími osobami jsou vlastníky jednotek v domě č. p. 2645-2647 v ulici Kunešova v Praze 3 a spoluvlastníky tohoto domu a příslušných pozemků. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nezákonné, protože narušuje právo žalobců a dalších spoluvlastníků uvedených nemovitostí na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí v rámci práva na pokojné užívání majetku, jak je uvedeno v čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále též „OTPP“). K tomu žalobci poukazují na definici pohody bydlení podanou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116.

Ve třetím žalobním bodu žalobci nesouhlasí s vyřešením své odvolací námítky, že předmětem stavebního povolení jsou komunikace a zpevněné plochy, jejichž posouzení a povolení podléhá speciálnímu stavebnímu úřadu, neboť se jedná o veřejně přístupné účelové komunikace. To žalobci dovozují z toho, že komunikace navržené v rámci stavby zpřístupňují veřejná parkovací stání navržená v podzemním podlaží povolovaného bytového domu. Komunikace tedy je veřejně přístupná, neboť je určena pro komunikační potřebu veřejnosti, tedy i jiných subjektů.

Žalobce e) tuto námitku uplatnil v rámci odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům. I když tato námitka byla uvedena v odvolání proti procesnímu usnesení žalovaného, obsah tohoto podání měl být posuzován podle jeho obsahu a žalovaný se touto námitkou měl zabývat. Žalovaný k ní však nepřihlédl a ani se k ní podrobněji nevyjádřil.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobci zmiňují, že v odvolání namítali, že v rozhodnutí stavebního úřadu není uložena povinnost oznámit termín zahájení stavby, název a sídlo stavebního podnikatele. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že uvedené údaje ve stavebním povolení chybí, ale z jiného ustanovení podmínky číslo 2 pro provedení stavby dovodil, že není potřeba, aby v rozhodnutí byl uveden přesný termín zahájení stavby a název a sídlo stavebního podnikatele. Žalobci mají za to, že výklad žalovaného je nesprávný a odporuje stavebnímu zákonu a jeho prováděcí vyhlášce.

V pátém žalobním bodu žalobci nesouhlasí s tím, že žalovaný označil za nedůvodnou jejich odvolací námitku poukazující na nesoulad ve výčtu pozemků dotčených stavbou uvedených ve výrokové části stavebního povolení s výčtem pozemků uvedených v projektové dokumentaci, a to v průvodní zprávě (odd. A.3.10), ve výkresové části dokumentace se zakresleným obvodem hranic staveniště (např. v koordinační situaci SIT 003 B); rozdílovou pozemkovou parcelou je pozemek parc. č. 2182/16 v k. ú. Žižkov. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětný pozemek figuruje v územním rozhodnutí jako pozemek, na kterém má být umístěna kanalizační stoka a přeložka veřejného osvětlení; tyto stavby však nejsou předmětem stavebního řízení vedeného obecným stavebním úřadem. Žalobci mají za to, že tento výklad žalovaného je nesprávný a je v rozporu se zákonem, protože v rámci stavebního řízení je nutné zvážit všechny podmínky stavby, tedy i to, kterých pozemků se dotkne stavební činnost i ve formě dočasného záboru, aby vůči tomuto rozsahu se mohli účastníci bránit a také aby nedocházelo neoprávněně k většímu záboru, než který je povolen stavebním úřadem.

V šestém žalobním bodu žalobci uvádějí, že v odvolání namítali, že ve stavebním povolení není v podmínkách pro provedení stavby vymezen rozsah staveniště. Žalovaný tuto námitku v napadeném rozhodnutí označil jako nedůvodnou a uvedl, že rozsah staveniště vymezen je, a to hranicí dočasného záboru. Žalobce e) pak v rámci odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům, uvedl, že hranice stavby (dočasný zábor) vyznačená zelenou čerchovanou čarou na koordinační situaci REVIZE 01-02/03/2015 SIT 003 B není v souladu s výrokem stavebního povolení, resp. výčtem dotčených pozemkových parcel tímto rozhodnutím povolovanou stavbou. Tato skutečnost je v rozporu s požadavkem § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona na přehlednost projektové dokumentace. Žalobci mají za to, že vymezení dočasného záboru pouze na výkresu je nedostatečné a zábor musí být uveden přímo ve výrokové části stavebního povolení. Žalobci zdůrazňují souvislost s námitkami v předchozím bodu, kde zábor pro stavbu je definován v jiném stavebním povolení a obecné stavební povolení se tímto pozemkem vůbec nezabývá. Následkem tohoto pochybení je možnost, že může být rozšířen rozsah staveniště, aniž by se k tomu museli vyjadřovat dotčené orgány a zejména účastníci, kterým by se tímto způsobem podstatně zhoršila pohoda bydlení v průběhu stavby.

V sedmém žalobním bodu žalobci konstatují, že v odvolání namítali nesplnění požadavek dotčeného orgánu, podle kterého musí být stavba koordinovaná u TSK hl. m. Prahy. Žalovaný tuto námitku v napadeném rozhodnutí označil jako nedůvodnou. Žalobce e) pak v rámci odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům, uvedl, že není splněn požadavek dotčeného orgánu – Úřadu městské části Praha 3, podle kterého stavba musí být koordinována se stavbami dle Technické správy komunikací hl. m. Prahy (TSK). Tedy ve stavebním povolení kromě nezohlednění neopominutelného stanoviska dotčeného orgánu chybí v rozporu s § 115 odst. 1 stavebního zákona zajištění návaznosti na jiné podmiňující stavby a zařízení. Doplněné stanovisko TSK ze dne 12. 6. 2014 je vydáno pouze pro 2. etapu stavby – zařízení staveniště, nikoliv celou stavbu. Žalobci mají za to, že rozpor mezi dvěma vyjádřeními dotčeného orgánu TSK hl. m. Prahy měl žalovaný vyřešit novým dotazem, protože je zřejmé, že při provádění stavby dojde ke kolizi s veřejnými zájmy žalobců – zjevně dojde k narušení dopravy v klidu i v pohybu v místě stavby; není přitom splněn požadavek dotčeného orgánu – Úřadu městské části Praha 3.

V osmém žalobním bodu žalobci poukazují na to, že odvolání namítali, že stavba je navržena v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby. Žalobci nesouhlasí s posouzením této námítky žalovaným, který uvedl, že vzhledem ke složitosti půdorysů jsou rozměry navrhovaného bytového domu těžkou kontrolovatelné. Územně plánovací dokumentace a povolovací dokumentace ke stavbě by dle žalobců měla být přesná, aby stavebník nemohl postavit jinou stavbu, než byla povolena.

Žalobce e) námitku rozporu s rozhodnutím o umístění stavby uplatnil v rámci odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům. Žalobce e) namítal, že

- nejsou dodrženy hlavní vnější rozměry objektu stanovené závaznou podmínkou č. 2 územního rozhodnutí [20,87 m (sever-jih) a 60,50 m (východ-západ)]. Překročen je i rozměr stavby ve směru východ-západ v úrovni 1. NP,
- není dodržen závazný parametr 50 parkovacích stání v garážích. V dokumentaci pro vydání stavebního povolení je navrženo pouze 48 parkovacích stání. I když se v případě 50 parkovacích míst jedná o „orientační údaje“, nelze je chápat jako nezávazné údaje,
- nejsou dodrženy odstupové vzdálenosti novostavby od stávající zástavby (jižní fasády povolovaného domu od stávajícího bytového domu č. p. 2647), které jsou závazně předepsány v podmínce č. 2 územního rozhodnutí. Zde byly stanoveny odstupové vzdálenosti novostavby tak, že jižní část fasády novostavby je vzdálena v nejbližším místě 17,90 m od protějšího bytového domu č. p. 2647 a nejbližší vzdálenost fasád objektů v místě výtahové šachty domu č. p. 2647 má být 16,70 m. Součástí fasád jsou i terasy povolovaného domu. Podle čl. 8 odst. 9 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy vzájemné odstupy a vzdálenosti měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy nadzemních částí obvodových stěn a předsazených částí stavby (balkóny, terasy apod.). Projektovou dokumentací navržené odstupové vzdálenosti mezi novostavbou a stávajícím bytovým domem č. p. 2647, k. ú. Žižkov jsou výrazně kratší (o 6,88 m), než je stanoveno rozhodnutím o umístění předmětné stavby.

Žalobci k osmému žalobnímu bodu shrnují, že nedostatečné odstupové vzdálenosti od stávající stavby a rovněž nedostatečný počet parkovacích míst zasahuje do jejich práv, protože podstatným způsobem narušení pohodu bydlení žalobců.

V devátém žalobním bodu poukazují na to, že dopravně-inženýrské opatření by mělo být stanoveno alespoň v podmínkách stavebního povolení; nynější dopravní opatřením po dobu stavby jsou v hrubém rozporu s možností řádně užívat majetek žalobců – jedná se o stavbu velkých rozměrů s malým prostorem k manipulaci při její realizaci, dojde k ohrožení nad únosnou mez užívání a provozu jejich nemovitostí, sousední mateřské školy, rekreačního zařízení, lesních a parkových oddychových ploch; dopravní opatření výrazně omezí dopravu v klidu; v dokumentaci chybí pro jednotlivé etapy časové údaje bližší než vyjádření typu „po nezbytnou dobu“.

Žalobci navrhuji zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje k prvnímu žalobnímu bodu, že odvolání žalobce e) proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům, bylo hodnoceno doplnění odvolacích námitek proti stavebnímu povolení a tyto námitky byly v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádány.

K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že pojmem „pohoda bydlení“ se podrobně zabýval. Skutečnost, že v textu stavebního povolení tento pojem výslovně

nevyskytuje, neznamená, že při jeho vydávání k ní nebylo přihlíženo. Byly posouzeny negativní účinky navrhované stavby na životní prostředí, zejména škodlivé exhalace, hluk, teplo, otřesy, prach, znečišťování vod a pozemních komunikací. Je nepochybné, že po dobu provádění stavby bude pohoda bydlení v sousedních objektech oproti stávajícímu stavu zhoršena. Jedná se však o stav dočasný, který je s realizací každé stavby spojen. V daném případě lze na základě předložené projektové dokumentace učinit závěr, že pohoda bydlení, přestože dojde k její kvalitativní změně, zachována bude. Je nezbytné připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 OTPP je třeba, aby pohoda bydlení byla zachována, nikoliv, aby nebyla jakkoliv narušena. Každá stavba totiž vždy určitým způsobem ovlivní své okolí. Je třeba zdůraznit, že předmětná lokalita se nachází na území hlavního města Prahy, kde je nutno počítat s výstavbou nejen rodinných, ale i bytových domů. Pro území městského typu je ostatně přirozená koncentrace obytných budov, což je právě jedním ze znaků, jež městská území odlišuje od území nacházejících se na venkově.

Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný připomíná, že dne 24. 3. 2015 bylo doplněno stanovisko odboru dopravy Úřadu městské části Praha 3, z něhož vyplývá, že komunikace budované v souvislosti s výstavbou bytového domu Na Krejčárku (vjezd do garáží a přístupové chodníky) podléhají povolení obecným stavebním úřadem. Komunikace a zpevněné plochy dokumentované slouží pro potřebu vlastníka (provozovatele) uzavřeného prostoru (objektu) ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a zabezpečují dopravní obslužnost tří bytových sekcí a hromadných garáží v 1. PP a 2. PP objektu SO.01. Nejedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, i když ji budou používat návštěvníci daného objektu z řad veřejnosti. Navržené komunikace jsou ve vlastnictví stavebníka a po dokončení stavby zůstanou ve vlastnictví a správě vlastníka objektu. K námitce žalobce e) žalovaný uvádí, že byla věcně posouzena v napadeném rozhodnutí.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný konstatuje, že povinnost oznámit termín zahájení stavby stavební úřad uložil v podmínce č. 2 pro provedení stavby slovy: „*Stavba bude provedena dodavatelsky právníčkou nebo fyzickou osobou oprávněnou k provádění stavebních nebo montážních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních předpisů. Doklad o oprávnění vybrané osoby bude stavebnímu úřadu předložen nejméně 14 dnů před zahájením prací.*“. Přestože stavební úřad nestanovil tuto povinnost přesně podle znění § 18c odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., je zřejmé, že povinnost oznámit termín zahájení stavby a název a sídlo podnikatele, který bude stavbu provádět, byla stavebním úřadem uložena.

Pokud jde o pátý žalobní bod, žalovaný poukazuje na to, že ne každý pozemek, který je předmětem stavebního řízení, musí být nutně předmětem stavebního řízení vedeného obecným stavebním úřadem. Tak je tomu i v případě pozemku parc. č. 2182/16 v k. ú. Žižkov, neboť tento pozemek je předmětem stavebního řízení vedeného speciálním stavebním úřadem (vodoprávním úřadem). Jelikož pozemek parc. č. 2182/16 v k. ú. Žižkov není předmětem stavebního řízení vedeného obecným stavebním úřadem, není uveden ve výčtu pozemků výrokové části odvoláním napadeného stavebního povolení. Pozemek parc. č. 2182/16 v k. ú. Žižkov je dotčen stavbou SO.04 kanalizační stoka, pro kterou bylo vydáno samostatné stavební povolení č. j. OV/1975/13/Kir ze dne 25. 11. 2013. Povolení kanalizační stoky není předmětem přezkoumávaného rozhodnutí, a tedy dotčený pozemek nemůže být uveden ve výroku.

K šestému žalobnímu bodu žalovaný odkazuje na § 18c odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., dle něhož stavební povolení obsahuje podmínky, v nichž se „*podle potřeby stanoví vymezení nezbytného rozsahu staveniště*“. Stavební úřad neshledal potřebu stanovit vymezení rozsahu staveniště a ze spisového materiálu nevyplývá ani důvod, proč by tato podmínka měla být stanovena.

K sedmému žalobnímu bodu žalovaný zmiňuje, že původní vyjádření TSK hlavního města Prahy ze dne 23. 8. 2013 předepisovalo koordinaci, která nebyla zapracovaná do podmínek pro provedení stavby; pro koordinaci však předepisovalo termín od 1. 9. 2013 do 31. 10. 2013. Tento termín v době vydání stavebního povolení již nebyl aktuální. Aktuální koordinační vyjádření TSK hl. m. Prahy ze dne 12. 6. 2014 již žádnou koordinaci nepředepisuje. Je zřejmé, že TSK hl. m. Prahy žádnou koordinaci nepožaduje. Mezi vyjádřeními TSK tak žalovaný neshledal rozpor.

K osmému žalobnímu bodu žalovaný konstatuje, že v podmínce č. 2 rozhodnutí o umístění stavby je uveden vnější rozměr nadzemní část stavby. Údaje uvedené na výkresu koordinační situace Revize 01 se shodují s údaji uvedenými na výkresu koordinační situace ověřené v územním řízení. Porovnáním výkresů půdorysů zpracovaných v dokumentaci pro územní rozhodnutí a výkresy předloženými ve stavebním řízení, je zřejmé, že rozměry navrhovaného bytového domu jsou stejné. Vzhledem ke složitosti půdorysů jsou těžko kontrolovatelné. Podmínka č. 2 v souvislosti s ověřenou koordinační situací (měřítko M 1:250) je splněna.

V podmínce č. 2 územního rozhodnutí je počet parkovacích stání (50) uveden jako orientační údaj spolu s dalšími orientačními údaji stavby. V souhrnné technické zprávě uvedl projektant k vypočteným 33 stáním (jejichž počet byl stanoven na základě výpočtu podle přílohy č. 2 k vyhlášce OTTP) navýšení o 15 stání. Normovým hodnotám vyhovuje 42 parkovacích stání. Jejich počet se výrazně neodchyluje od počtu parkovacích stání orientačně uváděných v územním rozhodnutí, zejména pokud požadovaný počet stání pro předmětnou stavbu je dle OTTP 33 parkovacích stání.

Odstupové vzdálenosti byly stanoveny již v územním rozhodnutí v podmínce č. 2. Posuzování odstupových vzdáleností patří do územního řízení, proto i námitka na nedodržení odstupů měla být uplatněna v územním řízení. Ve stavebním řízení je ověřován soulad s podmínkami územního rozhodnutí a ten je zřejmý porovnáním koordinační situace Revize 01 ze stavebního řízení a koordinační situace ověřené v územním řízení. Uváděné odstupové vzdálenosti jsou shodné.

Pokud jde o tvrzení obsažené v devátém žalobním bodu, považuje je žalovaný za nepodložené.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Ve vyjádření osoby zúčastněné na řízení k obsahu žaloby se k prvnímu žalobnímu bodu uvádí, že procesní práva účastníků správního řízení nebyla porušena. Dále zúčastněná

osoba konstatuje, že doplnění podkladů v odvolacím řízení se týkalo jen zrušení balkónu u místnosti č. C.02.03-01 a úpravy počtu schodišťových stupňů mezi 2. podzemním podlažím a 1. podzemním podlažím (původní počet 8 schodišťových stupňů, upravený počet 9 schodišťových stupňů) a úprava počtu schodů mezi 1. podzemním podlažím a 1. nadzemním podlažím (původní počet 10 schodišťových stupňů, upravený počet 9 schodišťových stupňů). Je zjevné, že úpravy tohoto charakteru nemohou mít žádný vliv na požárně bezpečnostní řešení a nemohou ohrožovat požární bezpečnost okolních staveb, jak uvádí žalobce. Nadto před zahájením užívání stavby (po její realizaci) musí být stavebnímu úřadu předloženo závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy (orgán požárního dozoru) k užívání stavby. Není tedy možné, aby byl objekt užíván v rozporu s požadavky na požární bezpečnost a ohrožoval okolní stavby.

K ostatním žalobním bodům zúčastněná osoba konstatuje, že je žalobci již uplatnili v odvolání; zúčastněná osoba má za to, že tyto námitky byly žalovaným řádně vypořádány, a ztotožňuje s tím, jak o nich žalovaný uvažil. Taktéž se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k obsahu žaloby.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť proto byly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

K prvnímu žalobnímu bodu soud předně konstatuje, že žalobci nemohou úspěšně namítat, že Ministerstvo pro místní rozvoj mělo v rámci rozhodování o odvolání ve věci lhůty stanovené žalovaným pro vyjádření k podkladům doplněným v odvolacím řízení uložit žalovanému, aby s ohledem na rozsah doplnění podkladů a množství účastníků řízení zrušil stavební povolení a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně, aby se mohly vyjádřit i ostatní oprávněné osoby, které nepodaly odvolání, ale v důsledku změněných podkladů by odvolání podaly. Tato námitka totiž vybočuje z rámce aktivní legitimace žalobců.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z právě citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že žalobcům svědčí aktivní legitimace jen potud, pokud jde o újmu na jejich vlastních právech, nikoli právech jiných osob. Žalobci však předmětnou námitkou hájí práva nikoli svá, ale práva „osob, které nepodaly odvolání, ale v důsledku změněných podkladů by odvolání podaly“. K tomu však nejsou oprávněni. Proto se soud touto námitkou nemůže věcně zabývat.

Pokud jde o tu část prvního žalobního bodu, ve které žalobci namítají, že v průběhu odvolacího řízení byly do spisového materiálu doplněny jednotlivé výkresy označené jako REVIZE 01-02/03/2015 a že tímto postupem se jednotlivé části (profese) stejné projektové dokumentace se dostaly do vzájemného rozporu a že se požárně bezpečnostní řešení stavby stalo nebezpečné pro případné užívání povolené stavby i pro majetek žalobců, soud žalobcům nepřisvědčuje.

Z obsahu správního spisu soud shledal, že v odvolacím řízení byly zúčastněnou osobou doplněny tyto situační výkresy:

- Revize 01 - úprava domovního schodiště,
- Revize 01- úprava domovního schodiště, zrušení balkónu bytu C.02.03,
- Revize 01 - úprava domovního schodiště, zrušení balkónu u místnosti C.02.03.01.

Soud má za to, že doplněná výkresová část byla řádně, přehledně a jednoznačně označena a že je zcela srozumitelná. Dle doplněných podkladů došlo

- ke zrušení balkónu u místnosti č. C.02.03-01,
- k úpravě počtu schodišťových stupňů mezi 2. podzemním podlažím a 1. podzemním podlažím (původní počet 8 schodišťových stupňů, upravený počet 9 schodišťových stupňů)
- k úpravě počtu schodů mezi 1. podzemním podlažím a 1. nadzemním podlažím (původní počet 10 schodišťových stupňů, upravený počet 9 schodišťových stupňů).

Dle názoru soudu se zrušení balkónu ve 2. nadzemním podlaží na východní straně stavby a změna počtu schodišťových stupňů uvnitř stavby nemohou nijak dotknout se práv žalobců a úpravy tohoto charakteru nemohou mít vliv ani na požární bezpečnost stavby. Nadto jak správně upozorňuje zúčastněná osoba ve svém vyjádření, před zahájením užívání stavby bude muset být stavebnímu úřadu předloženo závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy k užívání stavby. Soud tedy zúčastněné osobě

prisvědčuje, že není možné, aby byl objekt užíván v rozporu s požadavky na požární bezpečnost a ohrožoval okolní stavby.

Tvrzení žalobců, že se žalovaný nezabýval námitkou žalobce e) týkající se doplněné dokumentace a uplatněnou v rámci odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům, není důvodné. Z obsahu napadeného rozhodnutí je patrné, že tuto námitku žalovaný věcně posuzoval (viz str. 12 napadeného rozhodnutí). Soud za zásadní považuje zejména to, že žalovaný shledal, že úpravou schodišťových stupňů není dotčena funkce únikové cesty.

K druhému žalobnímu bodu soud konstatuje, že problematikou pohody bydlení se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval velmi podrobně (str. 6-7) a soud se s jeho hodnocením plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Jen pro názornost soud především vyzdvihuje, že ve stavebním řízení byly posuzovány negativní účinky navrhované stavby na životní prostředí, zejména škodlivé exhalace, hluk, teplo, otřesy, prach, znečišťování vod a pozemních komunikací, byla v tomto směru opatřena stanoviska dotčených orgán a nebylo shledáno, že by povolovaná stavba překračovala limity uvedené v příslušných složkových předpisech. Soud taktéž souhlasí s žalovaným, že povolovaná stavba se nachází na území hlavního města Prahy, kde je nutno počítat s výstavbou nejen rodinných, ale i bytových domů, přičemž pro území městského typu je přirozená koncentrace obytných budov, což je jeden ze znaků, jež městská území odlišuje od území nacházejících se na venkově.

I v případě třetího žalobního bodu dává soud za pravdu žalovanému. Jak vyplývá ze spisové dokumentace i z odůvodnění žalovaného obsaženého na str. 3 napadeného rozhodnutí, že k posouzení charakteru komunikací budovaných v souvislosti s výstavbou bytového domu Na Krejčárku (vjezd do garáží a přístupové chodníky) bylo vyžádáno stanovisko příslušného silničního správního úřadu (Úřad městské části Praha 3), z něhož se podává, že se jedná o komunikace podléhající povolení obecným stavebním úřadem, nikoli speciálním stavebním úřadem, neboť slouží pro potřebu vlastníka (provozovatele) uzavřeného prostoru (objektu) ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Nejedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, i když ji budou používat návštěvníci daného objektu z řad veřejnosti. Navržené komunikace jsou ve vlastnictví stavebníka a po dokončení stavby zůstanou ve vlastnictví a správě vlastníka objektu. K námitce žalobce e) žalovaný uvádí, že byla věcně posouzena v napadeném rozhodnutí. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Pokud žalobci v tomto směru uvádějí, že uvedené komunikace zpřístupňují veřejná parkovací stání navržená v podzemním podlaží povolovaného bytového domu, ničím nedokládají, že parkování stání v povolované stavbě jsou veřejné. Ze spisové dokumentace soud neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že by se jednalo o parkovací stání veřejné přístupné a nikoli vyhrazená jen pro obyvatele povolované stavby.

Tvrzení žalobců, že se žalovaný nezabýval obdobnou námitkou žalobce e) uplatněnou v rámci odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 22. 4. 2015, kterým byla stanovena lhůta pro vyjádření k doplněným podkladům, není důvodné. Z obsahu napadeného rozhodnutí je patrné, že tuto námitku žalovaný věcně posuzoval, dílem se k ní

výslovně vyjádřil, dílem odkázal na vypořádání jiné námitky (viz str. 12 a 3 napadeného rozhodnutí).

Pokud jde o čtvrtý žalobní bod, v němž žalobci namítají, že v rozhodnutí stavebního úřadu není uložena povinnost oznámit termín zahájení stavby, název a sídlo stavebního podnikatele, soud žalobcům dává za pravdu. Podle § 18c odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb. *ve stavebním povolení se uloží povinnost oznámit termín zahájení stavby a název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět*. Explicitní uložení takovéto povinnosti ve stavebním povolení chybí. Soud však dospěl k závěru, že se jedná o vadu, která nemá vliv na zákonnost stavebního povolení, resp. napadeného rozhodnutí, protože takováto povinnost – bez ohledu na to, zda je uložena ve stavebním povolení – vyplývá stavebníkovi přímo ze zákona. Podle § 152 odst. 3 písm. a) stavebního zákona *při provádění stavby, pokud vyžadovala stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, je stavebník povinen oznámit stavebnímu úřadu předem termín zahájení stavby, název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět, u svépomocné formy výstavby jméno a příjmení stavbyvedoucího nebo osoby, která bude vykonávat stavební dozor; změny v těchto skutečnostech oznámí neprodleně stavebnímu úřadu*. Porušení této zákonné povinnosti je pak přestupkem podle § 178 odst. 2 písm. k) stavebního zákona, resp. jiným správním deliktem podle § 180 odst. 2 písm. k) téhož zákona.

V případě pátého žalobního bodu, shodně jako v případě většiny dosavadních žalobních bodů, se soud opětovně zcela ztotožňuje se žalovaným, jenž obdobnou námitku již posuzoval v odvolacím řízení. Žalobci namítají, že pozemek parc. č. 2182/16 v k. ú. Žižkov je uveden v rozhodnutí o umístění stavby, ale není uveden ve stavebním povolení. Tento pozemek je však dotčen stavbou kanalizačního řadu. Tato stavba byla povolena speciálním stavebním úřadem (vodoprávní úřad) a nebyla předmětem nynějšího stavebního povolení, které vydal obecný stavební úřad. Není důvodné, aby pozemek, jenž je dotčen stavbou povolenou v rámci jiného stavebního řízení, byl součástí výroku stavebního povolení, které na tomto pozemku žádnou stavbu nepovoluje. Koordinace obou staveb byla zajištěna podmínkou č. 7 vydaného stavebního povolení. Pokud žalobci tvrdí, že je třeba *„zvážit všechny podmínky stavby, tedy i to, kterých pozemků se dotkne stavební činnost i ve formě dočasného záboru, aby vůči tomuto rozsahu se mohli účastníci bránit a také aby nedocházelo neoprávněně k většímu záboru, než který je povolen stavebním úřadem“*, není patrné, z čeho žalobci dovozují, že by daný pozemek měl být pro nyní povolovanou stavbu předmětem neoprávněného většího záboru.

K šestému žalobnímu bodu soud konstatuje, že ze spisového materiálu je patrné, že rozsah staveniště, dočasné i trvalé zábery jsou vymezeny v projektové dokumentaci. Jako podmínku č. 1 stavebního povolení stavební úřad stanovil, že stavba bude prováděna podle projektové dokumentace ověřené při vydávání tohoto povolení. Z této podmínky vyplývá, že stavba musí být prováděna podle celé dokumentace, včetně výkresu projektu organizace výstavby, a rozsah staveniště je touto podmínkou jednoznačně vymezen. Z obsahu správního spisu je dále patrné, že takovéto vymezení rozsahu staveniště považoval žalovaný za dostatečné a neshledal důvody pro jeho vymezení ve výrokové části stavebního povolení. Z § 18c odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb. je zřejmé, že stavební povolení obsahuje podmínky, v nichž se *„podle potřeby stanoví vymezení nezbytného rozsahu staveniště“*. Stavební úřad neshledal potřebu stanovit vymezení rozsahu staveniště a shledal,

že ze spisového materiálu nevyplývá ani důvod, proč by tato podmínka měla být stanovena. Rovněž tak zdejší soud neshledal, že by cokoli indikovalo potřebu vymezit rozsah staveniště ve výrokové části stavebního povolení. Poukaz žalobců na možnost svévolného rozšíření rozsahu staveniště považuje soud za spekulativní, hypotetický a opět ničím konkrétním nepodložený.

Taktéž v případě sedmého žalobního bodu soud se plně shoduje se žalovaným správním orgánem. Ze spisové dokumentace vyplývá, že zúčastněná osoba doložila ve stavebním řízení vyjádření i TSK hlavního města Prahy ze dne 23. 8. 2013. Toto koordinační vyjádření předepisovalo koordinaci pro termín od 1. 9. 2013 do 31. 10. 2013. Žalovaný správně poukazuje na to, že tento termín v době vydání stavebního povolení již nebyl aktuální. Dále ve stavebním řízení zúčastněná osoba předložila pozdější vyjádření TSK hl. m. Prahy ze dne 12. 6. 2014, které již žádnou koordinaci nepředepisuje. Soud souhlasí se žalovaným, že je zřejmé, že TSK hl. m. Prahy žádnou koordinaci nepožaduje a že mezi oběma stanovisky není rozpor – pro období po 31. 10. 2013 ani jedno ze stanovisek koordinaci nepožaduje. Nebylo proto třeba, aby žalovaný vyžadoval nové stanovisko TSK k „odstranění rozporu“.

V osmém žalobním bodu žalobci namítají rozpor stavebního povolení s rozhodnutím o umístění stavby. V podmínce č. 2 územního rozhodnutí je stanoveno, že hlavní vnější rozměry objektu jsou 20,87 m (sever - jih) a 60,50 m (východ - západ). Soud nezjistil ze stavební dokumentace, že by kterýkoli z těchto rozměrů byl překročen, jak tvrdí žalobci. Maximální rozměr stavby je podle stavební dokumentace ve směru sever - jih je 20,87 m a ve směru východ - západ je 60,5 m. Do rozměrů stavby nelze započítávat předzahrádky, neboť ty nejsou součástí stavby, ani samy o sobě nejsou stavbou.

V podmínce č. 2 územního rozhodnutí dále je stanoven počet parkovacích stání na 50 a je zde uveden jako orientační údaj (spolu s dalšími orientačními údaji stavby). Soud se neztotožňuje s žalobci, že orientační údaje územního rozhodnutí jsou závaznými údaji. To vyplývá z označení těchto údajů jako orientačních. Kdyby měly být závazné, tvořily by závaznou část podmínek územního rozhodnutí a nebyly označeny jako orientační. Jinými slovy, jejich označení jako orientační by jinak postrádalo smysl. Ze stavební dokumentace vyplývá, že normovým hodnotám tak vyhovuje 42 parkovacích stání (z celkových 48 nakonec projektovaných). Požadovaný minimální počet stání pro předmětnou stavbu je přitom dle OTHP 33 parkovacích stání. Tento závazný ukazatel (stanovený v OTHP) je tedy evidentně dodržen a počet parkovacích stání dle stavebního povolení je v souladu s právními předpisy.

V podmínce č. 2 územního rozhodnutí je taktéž uvedeno, že jižní část fasády umístěného objektu je vzdálena v nejbližším místě 17,9 m od protější fasády s okny obytných místností panelového domu č. p. 2647 a že nejbližší vzdálenost fasád objektů v místě výtahové šachty sousedního domu č.p. 2647 je 16,7 m. Z textu podmínky vyplývá, že odstupové vzdálenosti byly stanoveny jako vzdálenosti mezi fasádami objektů. Za fasádu je třeba považovat vnější plášť budovy, nikoliv např. předzahrádky navržené v 1. nadzemním podlaží. Terasy v dalších nadzemních podlažích pak mají od stávajícího objektu č. p. 2647 větší vzdálenost než je stanovena podmínkou č. 2 územního rozhodnutí. Nadto soud

konstatuje, že námitka týkající se odstupových vzdáleností náleží svou povahou do územního, nikoli stavebního řízení.

Pokud jde o závěrečný – devátý žalobní bod, žalovaný se s obdobnou námitkou řádně vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud se znovu zcela ztotožňuje s hodnocením žalovaného obsaženým na str. 11. napadeného rozhodnutí. Nedostatečné stanovení dopravně-inženýrského opatření je dle žalobců v hrubém rozporu s možností řádně užívat jejich majetek, dojde k ohrožení nad únosnou mez užívání a provozu jejich nemovitostí, sousední mateřské školy, rekreačního zařízení, lesních a parkových oddychových ploch; dopravní opatření výrazně omezí dopravu v klidu. Tyto své závěry žalobci ničím konkrétním nepodkládají, nacházejí se tak jen v rovině obecných tvrzení, pročež nabývají spekulativního a hypotetického charakteru. Není vůbec patrné, na základě kterých konkrétních skutečností žalobci k uvedeným hrozbám dospěli a z kterých hledisek by měl soud jejich námitku přezkoumat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Závěrem soud uvádí, že předmětná stavba byla již v minulosti zdejším soudem projednávána na základě žalob z doby před osmi, resp. devíti lety. Proto v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. shledal vzhledem k době, po kterou je stavba po právní stránce opakovaně posuzována a po kterou jsou všechny dotčené subjekty v právní nejistotě, závažné důvody pro přednostní projednání věci.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Pokud jde o třetí výrok, vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V nynějším řízení však soud zúčastněné osobě žádnou povinnost neuložil, pouze jí v souladu s procením předpisem umožnil realizovat její práva.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2016

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.